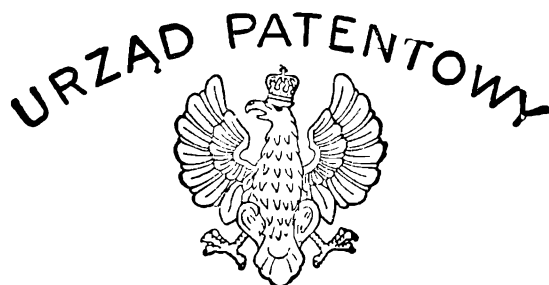

8 lutego 1926 r.

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY F24h 1/24

Nr 2912.

Kl. 36 c 12.

Harald Krispin Ljunggren
(Ludvika, Szwecja).

Kocioł wodny do ogrzewania domowego.

Zgłoszono 5 października 1921 r.

Udzielono 16 września 1925 r.

Wynalazek niniejszy dotyczy kotłów, używanych do centralnego ogrzewania pomieszczeń, przy stosowaniu lekkiego opału stałego, jak np. drzewa, torfu i t. d.

Przykład wykonania wynalazku pokazany jest na rysunku, na którym fig. 1 wyobraża, częściowo w przekroju, widok przedni wmurowanego kotła, fig. 2 — przekrój boczny kotła i fig. 3 — przekrój poziomy przez A-A (fig. 1).

Zbiornik wody w kotle składa się z dwóch U — kształtnych płaszczy o podwójnych ściankach, wykonanych w postaci dwóch, wchodzących w siebie komór wodnych, z których dolna M^1 jest wyższa i wchodzi w górną, szerszą M^{11} swemi, skierowanemi ku górze odnogami między zwrócone ku dołowi odnogi tej ostatniej (fig. 1).

Części te łączą się ze sobą, wobec czego zamykają umieszczone między nimi palenisko z rusztem 2.

Do płaszcza dolnego M^1 doprowadzona jest rura powrotna 3 (fig. 2, 3), a z płaszcza M^{11} wychodzi rura 4, rozprowadzająca wodę gorącą. Wznoszący się strumień wodny rozdwa się na dnie kotła ewentualnie w płaszczu wewnętrznym, komunikującym się z płaszczem zewnętrznym rurami 5, 6 i 7. W dnie kotła mieszczą się otwory paleniskowe, a więc: drzwiczki 8 do wrzucania opału, drzwiczki 9 popielnika w postaci zasuw, służącej do regulowania ciągu oraz drzwiczki 10 — do sadzy. Dno kotła jest zaopatrzone u dołu w podstawki 11. Z rusztu gazy spalinowe przepływają kanałami 12 pomiędzy płaszcze M^1 i M^{11} i

następnie wznoszą się do komina, ogarniając całowicie na swej drodze komory wodne kotła.

Tak zbudowany kocioł można ustawić swobodnie w ogrzewanem pomieszczeniu, na podobieństwo zwykłych kotłów lanych (jak piec żelazny), praktyczniej jednak wmurować go np. w piec kaflowy. W tym wypadku urządzenie specjalnych pomieszczeń w podziemiach staje się zbytecznem, gdyż kocioł można bez zeszpecenia pomieszczenia wmurować w piec kaflowy w przedpokoju lub sieni. Zapewnia to oszczędność rurek grzejnych, które nie potrzebują być wyprowadzane z piwnic.

Kocioł ten, zwłaszcza gdy jest wykonany z blachy żelaznej, spawanej, przewyższa wydatnie, jak wykazało doświadczenie, znajdujące się w handlu piece lane, gdyż prędzej się nagrzewa i daje znaczną oszczędność paliwa. W stosunku do swej wagi i rozmiarów posiada on dużą powierzchnię grzejną, a wymaga niewiele obsługi. Nadaje się do zastosowania w domach wiejskich, szkołach, dworcach kolejowych i t. d., gdzie zwykle piwnic nie bywa.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Kocioł wodny do ogrzewania, znamieny tem, że składa się z dwóch U — kształtnych płaszczy o ściankach podwójnych, wykonanych w postaci komór wodnych, z których płaszcz dolny (M^1) wchodzi zwróconemi ku górze odnogami pomiędzy skierowane do dołu odnogi płaszcza górnego (M^{11}), oba zaś płaszcze połączone są umieszczonemi między odnogami krótkimi rurami, przyczem w płaszczu wewnętrznym mieści się palenisko (2), z którego gazy spalania przepływają kanałami (12) pomiędzy odnogami kotła.

2. Kocioł według zastrz. 1, znamieny tem, że obieg gazów przy wmurowaniu kotła, np. w piec kaflowy, zachodzi najprzód ku górze do wnętrza kotła, następnie ku dołowi, między jego ściankami i wreszcie znowu ku górze, po obu stronach kotła zewnętrznego do komina.

Harald Krispin Ljunggren

Zastępca: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.

Fig. 7.

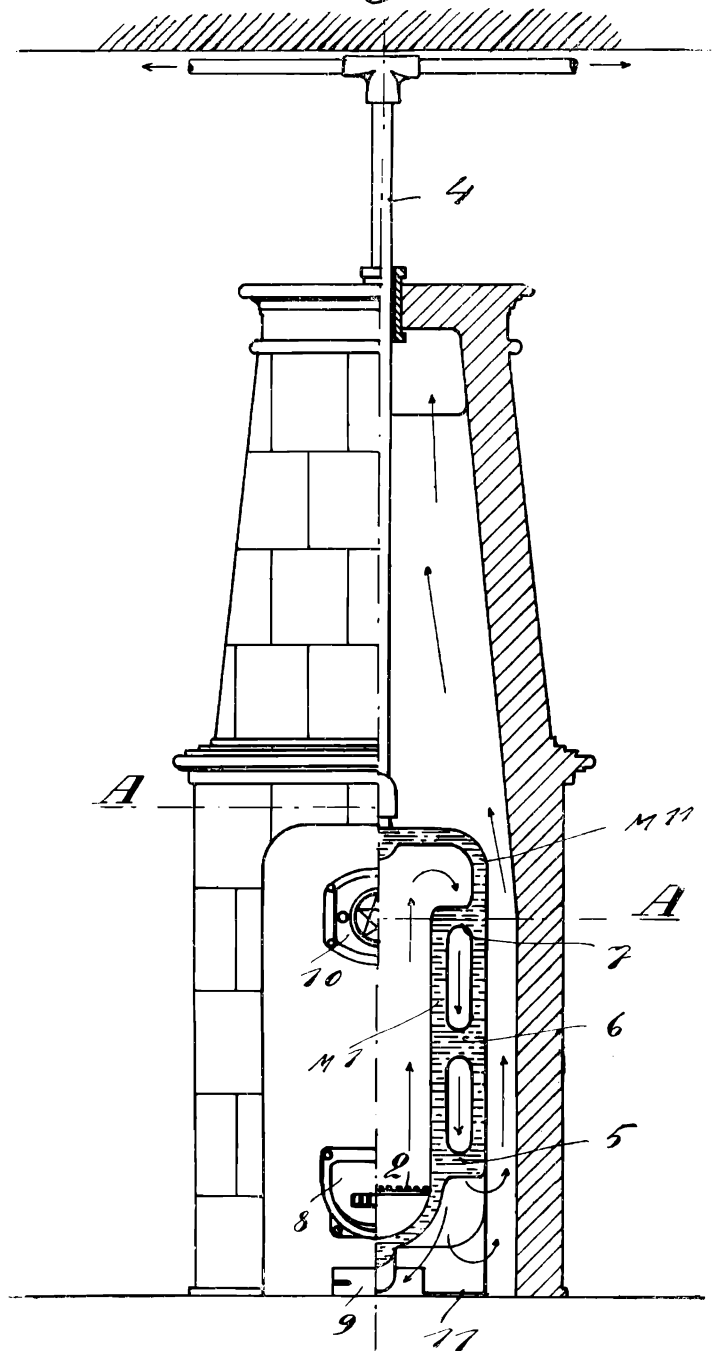

Fig. 2.

